

[Erik B. Smith]

mokratiet konkret?» Det, vi ønsker, er, at man opretholder hjælpemiddelinstitutionen. Det er det, vi foreslår; det er det, vi ønsker tilslutning til. For at bruge et citat fra det radikale venstres ordfører: »institutionens opgaver skal videreføres«. Så enkelt er det.

Jeg synes også, det er overraskende, når man faktisk som et gennemgående tema fra både venstre og konservative siger, at det her er slet ikke vores bord. Ja, fru Merete Aarup sagde oven i købet, at det er ikke folketinget, der afgør, om hjælpemiddelinstitutionen skal fortsætte. Jo, det er det. Hvis folketingets flertal ønsker, at hjælpemiddelinstitutionen skal fortsætte, så skal den fortsætte. Det er faktisk det, der er meningen med vores forslag.

Jeg føler mig sikker på, at udvalgsarbejdet vil vise nødvendigheden af, at man opfylder det behov, som institutionen med dets funktioner – også fremtidige funktioner – vil opfylde ved dets fortsættelse.

Vi vil ikke sige, at ministeren har været imødekommende ved at pege på, at nogle opgaver fortsætter. Det er langtfra tilstrækkeligt. Der er heldigvis allerede nu kommet bilag til beslutningsforslaget med en række punkter, der er nævnt fra lederne af de amtskommunale hjælpemiddelcentraler. De peger på, at en lang række opgaver vil man ikke kunne løse, rent bortset fra at f.eks. Frederiksberg kommune mig bekendt ikke har nogen hjælpemiddelcentral. Hvor går de hen? Sådan kunne man blive ved. Lad os se på det i udvalgsarbejdet.

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne. Foreløbig ser det heldigvis ud til, at der er et komfortabelt flertal for vores beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Addi Andersen (CD):

Jeg er nødt til at tage ordet igen for ikke at blive misforstået. Vi har ikke med vores forståelse for socialdemokratiets bekymring lovet, at staten skal yde flere penge til institutionen, men vi vil være vågne over for, om institutionens funktioner kan blive løst på en betryggende måde, måske af andre.

Lenger (VS):

Fru Birthe Rønn Hornbech foreslog, at dette område skulle privatiseres – understået, at så ville det nok gå bedre. Problemet

er jo, at dette område er privatiseret. Det er derfor, vi har en lang stribe af forskellige hjælpemidler, som kan det samme, men som er udformet på forskellig måde. Markedet er totalt uigennemskueligt for dem, der skal tage stilling til, om de skal bevilges, og hjælpemidlerne har meget forskellige priser. Hele dette hjælpemiddelområde er, som hr. Tinning sagde, et slaraffenland, et stort plattenslageri, fordi det er privatiseret, som fru Birthe Rønn Hornbech foreslog.

Hvis man ser på de kommunale hjælpemiddelbudgetter – ikke bare bistandslovens § 58, men også andre budgetter, hvor der står hjælpemidler – kan man se, at udgifterne vokser mere og mere i disse år. Det er naturligvis, fordi der kommer flere klienter, men det er ikke alene derfor. Det er også, fordi der bliver lavet flere og flere dyre løsninger, løsninger, som kunne have været billigere, men som man simpelt hen ikke er i stand til at gennemskue. Der er dyre løsninger. Der er manglende kontrol. Den kommunale revision er ude af stand til overhovedet at se, hvad dette område egentlig indeholder af udgifter. Det vokser bare langt ud over det, som man kunne forvente under hensyn til det øgede antal klienter. Det vokser bare. Det går bare deruda'.

Man kan godt henvise til, at det først og fremmest er en kommunal opgave. Ja, det er det nok, men staten har altså også penge i klemme. Staten betaler jo en andel af de merudgifter, som kommunerne kommer af med, fordi man er nødt til at vælge disse dyre løsninger, og fordi det er så totalt uigennemskueligt, hvad man egentlig skal gøre. Man har disse flotte, farvestrålende brochurer, og man har påtrængende sælgere, som hver eneste dag henvender sig i kommunerne. De vil intensivere deres arbejde, hvis de får en viden om, at nu er kommunerne endnu ringere klædt på til at afvise deres påtrængende forsøg på at sælge deres mere eller mindre gode produkter. Selvfølgelig vil de da udnytte situationen, og selvfølgelig vil man daglig få besøg af alle disse påtrængende sælgere, som henvender sig i kommunerne med deres reklamer og deres flotte ord og deres flotte påklædning, som alt i alt skal være med til at sælge det hele.

Derfor er det altså ikke nogen løsning bare at sige, at det er et kommunalt problem. Der er også statslige kroner i det, og det dre-